

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor: A. NENOVEANU

Director: PETRE BORS

Proprietar: E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »
Studentii plătesc pe jumătate.

Pentru streinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

EDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUBURESCI
Strada Colței, No. 10.

Un număr vechi 2 lei.

Administrația roagă pe d-nii abonați să țină seamă de sacrificiile ce face prin îmbunătățirile aduse acestui ziar și să bine-voiască a-și achita abonamentele, unii fiind neplătiți pe câte unu și doi ani.

SUMAR:

Regimul silvic, de Anton Nenoveanu.

Jurisprudența Română:

Curtea de Casație, secția I: Costache Sava cu Aron Guzan.

Curtea de Casație, secția II: Maria C. Iacovescu cu Curtea de Compturi.

Idem: Mărculescu & Café cu Ministerul de Finanțe.

Tribunalul Ilfov, secția II c. c.: C. Viditcher cu Regina Poper.

Tribunalul Iași, secția II: Anastasc Melinte cu Firma A. M. Byk.

Jurisprudența stăină: Papa Leon XIII, recurs.

Informațiuni.—Bibliografie.

REGIMUL SILVIC

Intr'unul din numerile trecute am făcut cunoscut că s'a depus în Cameră, de către d. ministru al domeniilor, un proiect de lege, modificător actualului codice silvic.

Se simțea oare trebuința unui nou cod silvic? Da. Este cunoscut că una din sorgintele de avuție ale țerei românești sunt pădurile, sau mai bine zis au fost, căci numărul acestor păduri a descrescut în mod îngrijitor, și se poate dice că astăzi mai numai statul are păduri.

Particularii, proprietarii de păduri, nu numai că nu și-au exploatat pădurile într'un mod sistematic, rațional, dar încă exploatarea lor a fost o adevărată devastare; pe unde altă dată se înălțau falnic păduri aproape seculare, astăzi se întind câmpii nesfârșite, arse de soare, adevărate steppe, și în carii muncitorul, în timpul verei, numai gă-

sește măcar un arbore spre a se adăposti puțin de arșița soarelui. Lăstarul scăpat de tăișul securei, a fost distrus prin pășunatul vitelor; rădăcinele de unde puteau eși lăstare noi carii, păzite, puteau să formeze la loc pădurea tăiată, au fost scoase, cu o lăcomie sălbatecă, spre a se face ogoare. Profitat'a în ceva măcar agricultura de această devastare și defrișare a pădurilor? Nu, căci o producțiune peste trebuințele consumațiunei interne și peste cererile de export, a făcut ca prețul cerealelor să scază așa mult, în cât să nu se poată acoperi nici cheltuelile de exploatare și producțiune. Chiar munții nu au fost cruțați de această devastare. Județe de munte carii altă dată erau renumite prin producțiunea cherestelei de brad, astăzi numai pot produce de cât o cherestea inferioară, de fag, căci au devenit așa de rari brazilii prin munții lor, în cât se poate socoti ca un fenomen când mai poți întâlni câte o pădurice de brad, uitată prin vre-o văgăună a munților. Chiar fagul este distrus în mod barbar, și dacă se va mai permite încă actualul mod de exploatare, prin munți nu se va mai găsi altă esență de lemn de cât mestecănul, esență bună cel mult pentru scaune de pae. La câmp stejarul, ulmul, frasinul, carpinul, gârnița etc. au dispărut aproape de tot făcând loc tufelor, mărăcinilor, scumpiei, salcâmului, și aceasta nu peste tot locul pe unde au fost păduri, ci pe acolo pe unde proprietarii au crezut că este bine a conserva câte o mică pădure pentru trebuințele moșielor. Actualul cod silvic a împedat oare cum distrugerea pădurilor, cel puțin a pădurilor statului, comunelor și așezămintelor de bine-facere, însă aceasta nu e de ajuns; trebuia să scape și pădurile particulare de o totală nimicire; și să nu se pretindă că se aduce o știrbire dreptului de proprietate împedându-se particularii de a-și de-

frîşa pădurile, căci interesul general primează interesele particulare, și este de un interes capital pentru țară de a se menține pădurile în ființă și a se căuta să se respădurească parte din locurile după cari pădurile au fost distruse.

Proiectul noului cod silvic, orî cari i-ar fi imperfecțiunile sale, imperfecțiunii ce se pot îndrepta printr'o discuțiune mai întinsă și mai serioasă în corpurile legiuitoare, totuși este un pas înainte făcut spre conservarea și repopularea pădurilor.

Prin acest proiect, măsurile restrictive, întru cât privește defrișarea, au fost întinse, fără nici o distincțiune, la toate pădurile. Pășunatul vitelor este cu desăvârșire oprit în pădurile statului și ale comunelor, și în pădurile private a fost supus unor restricțiuni serioase, potrivite cu o cultură rațională. Proprietarii sunt obligați de a priveghia de aproape repopularea pădurilor tăiate, supunându-se la amenzi severe toți aceia din a căror neglijență se distrug pădurile. În cea ce privește modul tăerii pădurilor se lasă proprietarilor o libertate absolută, supraveghindu-se însă de Stat soarta pădurei tăiată.

Proiectul de lege se mai ocupă de raporturile între proprietari, dintre județe, comune și proprietari, pentru a ușura extragerea lemnului din pădure; de paza pădurilor contra incendiului și a stricăciunilor prin insecte; de plutirea materialului lemnos în părțile muntoase, etc.

În privința penalităților în casuri de contravențiuni și de delict silvice, s'a păstrat în mare parte legislațiunea actuală, ce se va aplica de aci înainte la toate pădurile fără distincțiune. În fine se dă, prin acest proiect de lege, agenților silvicilor, fie domeniailor, fie particularilor, aceleași prerogative ca și ale gendarmeriei, limitându-le însă la delictele și contravențiunile pur silvice.

Atât în actualul cod silvic, cât și în noul proiect de lege silvică, se observă aceeași lacună, și a nume: Pedeapsa, pentru delicuenți, afară de casurile de recidivă, este numai amenda. Orî după articolul 132 din codul de procedură penală, dacă delictul nu trage după sine pedeapsa închisoarei, prevenitul va fi liberat, punându-i-se îndatorirea de a se reinfațișa, la ziua desfiptă, înaintea Tribunalului competent; de unde rezultă, că, în materie de delict silvic, pedeapsa fiind numai amenda, — nu vorbesc de casurile de recidivă, — nu se poate lua nici o măsură preventivă contra delicuenților, prin urmare aceștia nu pot fi trimiși înaintea judecătorului de instrucțiune, cum se putea face înaintea punerii în aplicare a codului silvic, sub regimul art. 309 din codul penal, spre a se putea da contra lor mandat de depunere sau de arestare.

Oare să fie de vre-un folos arestul preventiv în materie de delict silvic? Da, însă numai în anumite casuri. Mă esplic.

Atât Statul cât și particularii, dar mai ales Statul, posedă păduri imense pe fruntariile țerei, fie pe

țermul și în ostroavele Dunărei, fie pe linia de graniță a munților; atât de peste Dunăre, cât și de peste munți, trec fel de fel de oameni, taiă lemne din pădure, pășunează vite etc., sunt prinși, în cele mai multe casuri chiar asupra faptului, se încheie proces-verbal care se înaintează locului competent, iar delicuentului i se dă drumul după ce promite că va veni la judecată. Da, vine; ia-l de unde nu e. Statul însă rămâne cu o hotărîre condamnatoare, rămasă definitivă. *Ah! le bon billet qu'a La Châtre!* Pas de l'execută pe delicuent în țara lui.

Ei bine, în asemenea cas nu este drept ca delicuentul, prins asupra faptului, să fie depus în arestul preventiv? Ce este ôre mandatul de depunere de cât o măsură de siguranță și o garanție a executării pedepsei? Cum? delicuentii domiciliați în țară, pentru câte-va crăci rupte dintr'o pădure, vor fi eseculați cu cea mai mare rigoare și contra celor domiciliați în țările mărginașe să nu se ia nici o măsură de siguranță și de garantare a executării pedepsei? Drept ar fi aceasta? Cred că nu. De aceea ar fi de dorit ca să se prevadă în proiectul de lege silvică, pedeapsa închisoarei, și prin urmare arestul preventiv, pentru delicuenții domiciliați în țările vecine, peste fruntariile. Numai în așa chip, s'ar putea apăra, contra devastărei, pădurile după granițele țerei.

Anton Nenoveanu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Inalta Curte de Casație, secția I

Audiența de la 19 Noembrie 1893

PREȘEDENȚIA d-lui CH. PHEREKYDE, CONSILIER

Costache Sava cu Aron Guzan

Acțiune posesoriă.— Servitute.— Drept de trecere.— Lipsă de titlu.— Dacă poate da loc la acțiunea posesoriă.

Acțiune posesoriă.— Servitute necontinuuă.— Dobândită prin prescripțiune anterior codicelui civil.— Dacă Tribunalul este competent, în apel, a statua pe cale posesoriă asupra unei servituți de trecere.

Acțiune posesoriă.— Dacă servitutea de trecere acordată locurilor infundate prin proprietățile vecine poate face obiectul unei acțiuni posesorii.

(Art. 616, 622, 623 și 624 cod. civil, art. 56 leg. jud. ocôle și art. 39 din legea organică a Curții de Casație).— Casare.

1) *Servitutea de trecere fiind o servitute necontinuuă, care nu se poate dobândi de cât prin titluri, iar nu și prin prescripțiune, urmează că posesiunea unei asemenea servituți nu poate da loc la acțiunea posesoriă.*

2) *Tribunalul nu este competent a judeca în apel o acțiune posesoriă pentru o servitute necontinuuă, — cum este servitutea de trecere, — dacă nu se prezintă un titlu pentru dovedirea ei, ci se invoacă, în dobândirea ei, numai prescripțiunea câștigată conform vechilor legiuiri, căci prin această ar prejudeca cestiunea petitorului.*

3) De și proprietarul unui loc înfundat poate reclama o trecere pe locul vecinului său pentru exploatarea fondului său, însă cum acest drept de trecere este un drept real, un drept de servitute care robește dreptul de proprietate al vecinului, el nu poate fi reclamat de cât pe cale petitorie, înaintea Tribunalului ca primă instanță, nu pe cale posesorie, la Tribunal în apel.

Decisiunea No. 360 din 1893.— Casată fără trimitere, sentința Trib. Dorohoiu cu No. 60/93, dată în procesul dintre Costache Sava cu Aron Guzan

S'a citit raportul făcut în cauză de d. Președinte Gr. Lahovari.

S'a ascultat d. Gabriel Th. Avenianu, avocatul recurentului Costache Sava, în dezvoltarea motivelor de casare și d. M. Alexandrescu avocatul intimatului Aron Guzan, în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra motivului III :

„Incompetență. Judecătorul de ocol, și prin urmare Tribunalul în apel, nu e competente de a judeca o acțiune posesorie exercitată pentru o servitute necontinuuă cum e servitutea de trecere, dacă nu se presintă un titlu pentru dovedirea ei, ci se invoacă, ca dovadă nu-mai prescripția câștigată conform vechei legiuiri, căci prin aceasta se prejudecă cesiunea petitorului și se violează art. 56 din legea Judecătoriilor de Ocoale.“

„Dreptul de trecere prevăzut de art. 616 din codul civil, nu se poate reclama și dobândi de cât pe cale de acțiune petitorie exercitată înaintea Tribunalului de prima instanță.“

Având în vedere că dreptul de trecere, după art. 622 din codul civil, este regulat în clasa servituților necontinue, servituți cari, după art. 623 combinat cu 624 din codul civil, nu pot fi stabilite de cât prin titluri, de unde consecința că asemenea servituți neputând fi dobândite prin prescripțiune, posesiunea lor nu poate da loc la acțiunea posesorie;

Considerând că Judecătorul de ocol, și Tribunalul în apel, nu putea să judece nici chestiunea ridicată de parte că dânsa împlinise deja prescripțiunea sub codul Calimach, sub care o asemenea servitute se putea câștiga prin prescripțiune, căci n'ar fi putut să statueze de cât pronunțându-se asupra prescripțiunii dobândite, adică judecând chestiunea proprietății, ceea ce, după art. 56, partea finală, din legea Judecătoriei de Ocoale, escede limitele competenței lor;

Considerând că de și art. 616 din codul civil, pe care se mai întemeiază Tribunalul pentru a recunoaște intimatului un drept de trecere pe locul recurentului, prevede că proprietarul unui loc înfundat poate reclama o trecere pe locul vecinului său, pentru exploatarea fondului său, însă cum acest drept de trecere este un drept real, un drept de servitute legală care robește dreptul de proprietate al vecinului, el nu poate fi reclamat de cât pe cale petitorie înaintea Tribunalului ca primă instanță, nu pe cale posesorie, cum l'a recunoscut în speță Tribunalul;

Considerând că ast-fel fiind, Tribunalul reformând Cartea de judecată a Judelei de ocol și recunoscând intimatului Aron Guzan dreptul de trecere pe locul recurentului Costache Sava ca dobândit prin prescripție, prin urmare discutând în posesorie dreptul de proprietate, a violat art. 56 din legea Judecătoriilor de ocoale și a făcut o greșită aplicare a art. 616 din codul civil, și deci motivul invocat este întemeiat și sentința atacată urmează a se casa;

Considerând că, din momentul ce este constant că dreptul de trecere nu poate face obiectul unei acțiuni posesorii, nu mai este necesitate ca afacerea să fie din nou trimisă înaintea Tribunalului spre a statua în apel pe cale posesorie;

Vădând și art. 39 din legea organică a acestei Curți;

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta cele-lalte motive, Curtea casează.

Inalta Curte de Casație, secția II

Audiența de la 22 Februarie 1894.

PREȘEDENȚIA d-lui P. ORBESCU, PREȘEDINTE

Maria C. Iacovescu cu Curtea de Compturi

Pensiune.— Pensiunea unui funcționar ce a servit și în armată și în funcțiuni civile.

Curtea de Compturi.— Certificat constatător de anii serviți de un funcționar și salariul ce a avut în ultimii 3 sau 5 ani.— Dacă Curtea de Compturi poate refusa un asemenea certificat sau dacă poate da o decisiune care să prejudece drepturile persoanelor ce voesc a se regula la pensiune.

(Art. 19 din legea pentru pensiunile militare și art. 60 din regulamentul privitor la pensiunile civile). — Casare.

1) Orî-ce cerere de pensiune trebuie, între alte acte, să fie însoțită de un certificat al Inaltei Curți de Compturi constatător de numărul anilor serviți și de salariul ce a primit în cei din urmă 5 ani sau 3 ani, după distincțiunile legei.

2) Indatorirea pusă Curții de Compturi de a da certificatul constatător de anii serviți de un funcționar și de salariul ce a avut în ultimii 3 sau 5 ani, fiind special prevădută de lege, aceea Curte nu poate, fără a depăși limitele competenței sale, nici să refuze un asemenea certificat, nici să dea vre o decisiune care să prejudice drepturile persoanelor ce voesc a se regula la pensiune.

Decisiunea 36 din 1894. — Casată decisiunea Curții de Compturi secția II No. 398/93 dată în proces cu Maria Iacovescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier D. Hăntescu.

S'a ascultat d. Porfiriad, avocatul recurentei, în dezvoltarea motivelor de casare și d. procuror Ciru Oeconomu în concluziuni;

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare :

„Esces de putere. Curtea de Compturi refuzând de a-mi libera certificatul doveditor de anii serviți de soțul meu, comite un succes de putere, violând însuși legea de organizațiune privitor la competența sa, după care este singură în măsură de a da certificarea anilor serviți.“

„Refuzând de a ne ține în seamă spre certificare anii serviți în grad inferior, Curtea violează legea sa și prin esces de putere se amestecă în drepturile creiate de legea pensiunilor, singură în drept de a constata dreptul la pensie, de a alege anii serviți și în fine de a regula dreptul la pensie.“

Considerând că prin art. 19 din legea pentru pensiunile militare, cât și prin art. 60 din regulamentul privitor la pensiunile civile, se prescrie că orî-ce cerere de pensiune trebuie între alte acte, să fie însoțită de un certificat al Inaltei Curți de Compturi constatător

de numărul anilor serviți și de salariul ce a primit din urmă 5 ani sau 3 ani, după distincțiunile făcute de lege ;

Considerând că această îndatorire pusă Inaltei Curți de Compturi este special prevădută de lege, prin urmare dănsa nu poate, fără a depăși limitele competenței sale, nici să refuze o asemenea cerere, nici să dea vre o decisiune care să prejudice drepturile persoanelor ce voese a se regula la pensiune ;

Considerând în specie, că recurenta voind a 'și regula drepturile la pensiune după anii serviți de bărbatul său Constantin Iacovescu, în armată de la 1 Decembrie 1861, până la 1 Octombrie 1864, iar în alte servicii civile până la 30 Aprilie 1879, s'a adresat la Curtea de Compturi, spre ai libera un asemenea certificat pentru toți anii serviți și Curtea prin decisiunea sa cu No. 398 din 28 August 1893, 'i respinge cererea făcută de a i se libera un asemenea certificat, pe motiv că anii serviți în armată nu 'i dă dreptul la pensie, ne având rețineri, iară serviciile aduse ca funcționar civil sunt numai de 7 ani 9 luni și 1 zi, adică un timp mai mic de cât periodul cel mai mic recunoscut de lege ca dând drept la pensiune ;

Considerând că Curtea dând o asemenea decisiune și refuzând de a 'i libera certificatul pur și simplu, de anii serviți și de quantumul salariului, cum cere legea, a depășit vederea legii și competența sa, căci dacă s'ar admite că poate procedea cum a făcut, ar fi să admită că comisiunea pensiunilor nu este de cât un birou de înregistrare al Curței de Compturi și aceasta nu reese nici din spiritul, nici din litera legilor sus menționate.

Pentru aceste motive, Curtea casează.

Audiența de la 22 Februarie 1894

PREȘEDENȚIA d-lui P. ORBESCU, PREȘEDINTE

Mărculescu & Café cu Ministerul de Finanțe

Legea timbrului.— Taxe de înregistrare.— Dacă cererile făcute înaintea instanțelor judecătorești pentru restituirea taxelor de înregistrare sunt supuse la plata taxelor de timbru.

Faliment.— Concordat.— Când actul de concordat conține clauza prin care activul falitului se cedează unei persoane însărcinată să plătească cota concordatară, cum trebuie considerată această clauză.— Dacă trebuie considerată ca o vânzare și ca atare supusă taxelor prevădute de legea timbrului pentru vânzări. (Art. 46 legea timbrului).— Casare în parte.

1) Nu sunt supuse la plata taxei de timbru, cererile făcute înaintea instanțelor judecătorești pentru restituirea taxelor de înregistrare.

2) Când într'un act de concordat, se stipulează ca toată marfa falitului să treacă asupra unei persoane însărcinată să plătească creditorilor cota concordatară, atunci acel act de concordat conține o vânzare și ca atare trebuie supus la plata taxelor prevădute de legea timbrului pentru vânzări.

Decisiunea 37 din 1894.— Casată în parte sentința No. 1855/93 pronunțată de Trib. Comercial Ilfov și dată în procesul cu Mărculescu & Café și Ministerul de Finanțe.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier Al. Degré.

S'au ascultat d. Telemaque, avocatul recurenților Mărculescu & Café, în dezvoltarea motivelor de casare și d. D. R. Ștefănescu, avocatul intimatului Minister în combateri ;

Curtea deliberând,

Asupra mijlocului I de casare :

„Tribunalul a făcut un abus de putere și o rea interpretare a legii timbrului, supunându-mă să plătesc de trei ori taxa unei acțiuni, în urma cererii ce am făcut de a 'mi restitui taxa de înregistrare, ordonată de același Tribunal a se percepe la formarea unui act de concordat între faliiții Löbel Alexandrescu și Pascu cu creditorii lor și garantul Moiescu, pe când legea timbrului prevede gratuit.“

• Considerând că după prescripțiunile art. 46 ultim aliniat, din legea timbrului, procedura este gratuită pentru partea care voese a cere restituirea unei taxe de înregistrare.

Considerând în specie, că recurentul făcând la Tribunal o cerere de a i se restitui taxa de înregistrare ce i se ceruse cu ocaziunea legalisării unui contract, Tribunalul prin încheerea sa cu No 8523 de la 28 Noiembrie 1893, l'a obligat să plătească taxele de timbru și amendă, prevădute de lege ca pentru acțiunile ordinare înaintea Tribunalului ;

Considerând că Tribunalul procedând ast-fel a violat menționatul text de lege, obligând pe reclamant la depunerea unei taxe necerută de legea timbrului.

Asupra motivului II :

„In fondul cererii de restituire a taxei de înregistrare, asemenea Tribunalul a făcut o rea interpretare a legii timbrului și un abus de putere, declarând că concordatele cu abandon sunt acte de vânzare și ca atare, trebuie să fie supuse taxei de înregistrare prevădută de legea timbrului.“

Considerând că din sentința atacată reese : că în urma declarării în stare de faliment a firmei Löbel Alexandrescu și Pascu, intervenind un contract, prin care se stipula ca toată marfa să fie trecută pe numele lui Moiescu și acesta să plătească cota concordatară ;

Și Tribunalul, din modul cum era format concordatul, găsesce că este un act de vânzare, iar un concordat prin abandon ;

Considerând că Tribunalul este suveran să aprecieze natura contractelor supuse judecăților sale și prin urmare, o-dată constatat că concordatul conține o vânzare cu drept cuvânt trebuia să oblige pe părți la plata taxei cerută de legea timbrului pentru vânzări.

Că ast-fel fiind, bine și corect a urmat Tribunalul obligând pe recurent la plata taxei cerută ca pentru vânzările de lucruri mobile.

Pentru aceste motive, Curtea Casează în parte.

Tribunalul Ilfov, secția II c. c.

Audiența de la 14 Februarie 1894

PREȘEDENȚIA d-lui HENRY CATARGI, PREȘEDINTE

Sentința Civilă No. 106

C. Viditcher cu Regina Poper

Contestațiune.— Execuțiune silită.— Conțestațiunile ce se ridică contra execuțiunei silită.— Unde trebuiesc adresate asemenea contestațiuni.

Apel.— Unde trebuie adresat apelul contra cârților de judecată date în materie comercială.

Competință.— Tribunal cu mai multe secțiuni.— Dacă, când la un Tribunal există o secția specială de comerț, cele-lalte secțiuni pot judeca afaceri comerciale.— Dacă în asemenea cas secția sesisată, nefiind cea comercială, poate trimite afacerea la secția comercială, sau trebuie pur și simplu să-și decline competența, fără a mai trimite afacerea la secția competentă.— (Art. 883, 887, c. comer. art. 109 pr. civilă și legea organizării judecătorești din 31 August 1890).

1) Conțestațiunile ce se ridică la execuțiunea

silită, se adresează la instanța care execută ; ast-fel, într'o afacere comercială, instanța care execută fiind Tribunalul comercial, contestația trebuie adresată la acest Tribunal.

2) Apelul în contra cărților de judecată pronunțate în prima instanță de judecătoriale de ocoale în materie comercială, trebuie făcut la tribunalul comercial în cuprinsul căruia se află, afară numai când autoritatea judiciară ce s'a sesizat exercită ambele jurisdicțiuni, civilă și comercială, cas în care eroarea în indicațiune nu are nici o consecință juridică, căci acelaș președinte este însărcinat cu expedierea tuturilor afacerilor.

3) De și după legea judecătorească din 31 August 1890, tribunalul Ilfov, cu toate secțiunile, formează, din punctul de vedere al disciplinei, un singur tribunal, totuși din punctul de vedere al competenței, secția de notariat și cea de comerț, formează secțiuni speciale, cu competența lor proprie, și atribuțiunile speciale ale secțiunilor rămân cum se găsesc fixate prin legi și regulamente ; ast-fel, urmează de aci ca apelul în contra cărților de judecată date în materie comercială, ca și toate cele-l-alte cereri relative, să se adreseze direct secțiunii comerciale, iar nu Primului-Președinte, care nu este competente a primi și repartisa asemenea cereri.

4) O instanță judecătorească, când este chemată a statua asupra unui declinatoriū de competență, n'are alt drept, fără a nu trece peste marginele puterilor sale, de cât a judeca competența sa, rămând ca părțile interesate să se adreseze singure la instanța competentă, căci instanța sesizată nu poate da ordin unei instanțe judecătorești de același grad ca să judece afacerea.

S'a ascultat apelantul C. Viditcher prin avocatul său d. N. Noreanu precum și intimata Regina Poper prin avocatul său d. P. Poni.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul interjectat de către C. Viditcher, în contra cărții de judecată sub No. 2460/93, pronunțată de judele ocolului III București ;

Având în vedere excepțiunea de incompetență sulevată de către d. avocat al părții intime, pe motivul, că afacerea este comercială ;

Considerând, că în specie e vorba de o contestațiune la esecutiunea silită ;

Considerând, că contestațiunile ce se ridică la esecutiunea silită, se adresează la instanța care esecută ;

Considerând, că instanța care esecută, în cazul de față nu este alta, de cât instanța comercială, întru cât afacerea este comercială, după cum rezultă din acte și din desbaterile urmate ;

Considerând, că ast-fel fiind, apelul contra unei cărți de judecată pronunțată în materie comercială, trebuia îndreptat la tribunalul comercial, singurul competent ;

Că, prin urmare dar, excepțiunea de incompetență ridicată de d. avocat al părții intime, este fondată și urmează a fi admisă ;

Având în vedere, că o dată cu declinarea competenței

s'a cerut de către apelante, trimiterea dosarului tribunalului comercial spre a da curs afacerii ;

Având în vedere art. 883 cod. com., după care apelul în contra cărților de judecată pronunțate în prima instanță de judecătoriale de ocoale în materie comercială, trebuie făcute la tribunalul comercial în coprinsul căruia se află ;

Având în vedere, că art. 887 cod. com., nu face excepțiune la această regulă, de cât în cazul când autoritatea judiciară ce s'a sesizat exercită ambele jurisdicțiuni, civilă și comercială ; în acest singur cas, eroarea în indicațiune, nu are nici o consecință juridică ; căci, același președinte este însărcinat cu expedierea tuturilor afacerilor ;

Având în vedere, că și după legea de organizare judecătorească din 31 August 1890, Tribunalul Ilfov cu toate secțiunile, formează din punctul de vedere al disciplinei un singur tribunal, totuși, din punctul de vedere al competenței, secțiunea de notariat și cea de comerț, formează atâtea secțiuni speciale, cu competența lor proprie ;

Având în vedere, că după ultimul aliniat al art. 8, al sus citatei legi ; „atribuțiunile speciale al secțiunilor, rămâne cum se găsesc fixate prin legi și regulamente ;“

Având în vedere, că modificându-se prin aceste dispozițiuni codul de comerț, urmează ca apelul în contra cărților de judecată, în materie comercială, ca și toate cele-l-alte cereri relative să se adreseze direct secțiunii comerciale, iar nu Primului-Președinte, care nu este competente de a primi și repartisa asemenea cereri ;

Având în vedere, că C. Viditcher, adresând apelul său Primului-Președinte, l'a făcut la o instanță civilă, care nu este competente de al judeca și deci, nu poate fi vorba de o simplă eroare de repartiție a Primului-Președinte, care s'ar putea îndrepta printr'o strămutare de la o secțiune la alta ;

Având în vedere, că dacă în specie e vr'o eroare, ea nu este de cât a părții, care, în loc să se adreseze direct la comerț s'a adresat unei instanțe civile, și prin urmare n'are de cât să sufere consecințele acestei erori ;

Având în vedere, că o instanță judecătorească, când este chemată a statua asupra unui declinatoriū de competență, n'are alt drept, fără a nu trece peste marginele puterilor sale, de cât a judeca competența sa, rămând ca părțile interesate să se adreseze singure la instanța competentă, căci nu poate da ordin unei instanțe judecătorești de același grad ca să judece afacerea „*Par in parem non habet imperium*“ (Boitard, tom I, No. 349, pag. 378 ; Dalloz, cuvântul „exception“ No. 109, vol. 23.)

Având în vedere, că cuvântul „strămutare“ de care se servese legea în art. 109 p. civ. nu poate însemna de cât declinare de competență, precum rezultă din explicațiunea ce dă însuși legiuitorul în titlul secțiunii din care face parte acest articol ;

Având în vedere, că această interpretare rezultă și din faptul, că legiuitorul nostru, nu s'a mulțumit a traduce titlul secțiunii corespunzătoare din procedura franceză, care este intitulată „Des Renvois“ „Despre strămutare,“ ci pentru a determina și mai bine sensul acestui cuvânt, a adogat imediat ; „sau despre excepțiune“ cum zice procedura geneveză ;

Având în vedere, că dacă tribunalul ar ordona strămutarea, ar fi să se consacreze un sistem, care nu ar face de cât să încurageze și mai mult apelurile de șicană, deja prea numeroase căci, nu este rar a se vedea, că o parte, care a epuizat toate mijloacele de șicană la o instanță să vie singură să ceară strămutarea la altă secțiune, pentru a reîncepe și acolo altă procedură ; de sigur nu aceasta a fost scopul legii ;

Având în vedere, că așa fiind, această secțiune decli-

nându-și competența, nu poate sesiza tribunalul comercial cu judecarea acestui apel, ci trebuie, ca părțile singure să se adreseze direct cu un nou apel la tribunalul comercial și în termenul util.

Pentru aceste motive redactate de d. membru I. Vericeanu, Tribunalul declină competența fără trimitere.

(ss) *Henry Catargy, I. Vericeanu.*

Asupra acestei importante chestiuni rezolvată prin această sentință, este bine a se consulta decisiunile următoare ale Curții de Casație: Decisiunile No. 203/91, secția I, (Buletin pagina 588), No. 469/91 secția I. (Bul. pag. 1309); No. 68/92, secția I (Buletin pagina 134); No. 149/92, secția I (Buletin pagina 353); No. 138/92 secția II (Buletin pagina 710); No. 165/93 secția I (Bul. pagina 452) și No. 105/93, secția II (Buletin pagina 633.)

Curtea de Casație, secția I, prin decisiunea No. 138/92 a stabilit, că excepțiunea de necompetință a jurisdicțiunii comerciale pentru cauzele civile și a jurisdicțiunii civile pentru cele comerciale, numai poate fi propusă când autoritatea judiciară, sesizată prin o indicațiune greșită, este compusă de aceiași magistrați și exercită amândouă jurisdicțiunile.

Prin decisiunea No. 105/93, secția II a Curții de Casație a decis că dacă art. 8 din legea de organizare judecătorească din 31 August 1890, prevede pentru Tribunalul Ilfov o secțiune comercială, de aci nu se poate deduce că incompetența unei secțiunii civile a acelui tribunal de a judeca o cauză comercială ar constitui o incompetență din cauza materiei, căci, din momentul ce secțiunea comercială se compune în același mod, adică prin tragere la sorti, și din aceiași judecători, adică de judecătorii ce judecă în civil, nu se poate zice că judecătorul civil a judecat într-o materie ce legea a voit a o da în judecata altor judecători de cât cei civili; că, afară de aceasta, ar fi fără înțeles ca, pe când la toate celelalte tribunale din țară, judecata cauzelor comerciale de judecătorii civili nu poate da loc la o incompetență din cauza materiei, la Tribunalul de Ilfov numai, judecata unei asemenea cauze de către judecătorii unei secțiunii civile, să constituie o incompetență din cauza materiei; că dar, crearea unei secțiunii comerciale la Tribunalul de Ilfov, din momentul ce ea se compune, după cum s'a zis, din aceiași judecători și în același mod ca toate celelalte secțiuni ale tribunalului, nu poate fi privită ca o măsură luată pentru a asigura justițiabililor o mai bună judecată, dar ca o măsură ce legiuitorul, în vederea numărului mai mare al cauzelor comerciale din acest district, a crezut a lua pentru o mai repede distribuire a justiției.

Tribunalul Iași, secția II

Audiența de la 5 Octombrie 1893

PREȘEDENȚIA d-lui DIM. G. MAXIM, PREȘEDINTE

Sentința civilă No. 116

Anastase Melinte cu Firma A. M. Byk, pentru bani.

Desistare. — Dacă reclamantul care se desistă de la acțiune, o mai poate intenta din nou?

Convențiune. — Dacă convențiunile contrarii ordinii publice și bunelor moravuri sunt prohibite.

Funcționar. — Funcționar public. — Funcționar însărcinat cu atribuțiunile speciale în instituțiunile de credit. — Dacă asemenea funcționari pot accepta însărcinări de la persoane particulare ce ar putea fi contrarii intereselor instituțiunii unde funcționează.

Avocat. — Avocat revisor la creditul funciar. — Dacă se poate angaja cu particulari pentru a le obține împrumuturi de la credit.

1) Când un reclamant se desistă, în instanță, de la acțiunea sa, și defendorul ia act de această desistare, cel ce se desistă numai poate intenta în urmă din nou aceeași acțiune, având același cap de cerere, când desistarea lui ast fel cum a fost făcută în instanță, are de obiect retragerea reclamațiunii fără nici un fel de restricțiune.

2) Dacă în principiu libertatea convențiilor și are sancțiunea prin mijloacele legale de execuțiune pune la îndemâna contractanților, legiuitorul, într'un înalt interes de ordine socială a țărnutit această libertate, neacordând nici o eficacitate convențiilor cari au cauză prohibită de legi sau când acele cauze sunt contrarii ordinii publice și bunelor moravuri.

3) Din toată economia legislațiunilor noastre rezultă un principiu constant de care au fost călăuziți legiuitorii noștri. prohibițiunea, — pe cât este posibil, — a funcționarilor publici sau celor însărcinați cu atribuțiuni speciale în instituțiunile de credit, de a primi ocupațiuni private care le ar da ocaziunea de a se găsi într'un moment dat în apărarea a două interese contrarii, adică a misiunii ce o exercită ca funcționar sau impieगत al serviciului de care depinde și al serviciului privat pe care 'l mai poate lua în această calitate. Ast-fel dar, un avocat revisor al creditului funciar, nu poate primi însărcinarea de la persoane streine să le contracteze împrumuturi de la credit.

S'a ascultat: d. G. Nicolescu avocatul reclaman-
telui A. Melinte, precum și d. avocat D. Botez, din
partea pîritului Filip Byk.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere că Anastasie Melinte prin acțiunea sa tinde a se condamna succesorii firmei A. M. Byk și fii de a'î restitui 3000 lei în scrisuri funciare urbane ale Creditului de Iași cu cupoanele de la 1 Ianuarie 1889;

Având în vedere că reclamantele susține că în 1839, reprezentantul firmei A. M. Byk, devenind cesionarul sumelor împrumutate de frații Samuel și Aron Goldenthal de la Creditul urban din Iași s'a obligat personal către d-sa de a'î preda trei scrisuri funciare urbane a Creditului urban din Iași, în valoare nominală de 3000 lei cu cuponul de la 1 Ianuarie 1889;

Având în vedere că în sprijinirea acțiunii sale, Melinte invocă declarațiunile făcute de către reprezentantele firmei A. M. Byk în zilele de 20 Septembrie și 11 Octombrie 1839, înaintea judecătoriei ocolului I din Iași, consemnate în procesele-verbale, anexate la dosarul No. 1602/89, din care rezultă că Byk a mărturisit că s'a învoit cu C. Ghiulea de a'î plăti 3000 lei, în scrisuri funciare urbane, sumă ce se datora mai înainte de către frații Goldenthal, în drepturile căruia intrase Byk;

Având în vedere că astă-zi Melinte cere condamnarea reprezentanților firmei Byk, la plata acestor scrisuri, cu dreptul său personal la jumătate din sumă și ca reprezentând drepturile lui Ghiulea pentru cea-laltă jumătate, drepturi ce i-au fost cedate prin cesiunea din 1 Decembrie 1891;

Considerând că pentru jumătate din valoarea acestor

scrisuri, reprezentanții firmei Byk au dovedit în instanță, că Melinte a mai introdus o acțiune în contra lor înaintea judecătorii ocolului I din Iași, la 1 Noembrie 1891 (dosarul No. 1796), care a luat finit prin desistarea d-lui Melinte, după cum reiese din cartea de judecată No. 846/91 a acestei judecătorii;

Având în vedere că fără a mai discuta cesiunea lucrului judecat ce s'a mai invocat de către intimati, întru cât se stabilește că reclamantul Melinte a mai intentat o acțiune având de obiect jumătate din valoarea acestor scrisuri, de la care s'a desistat în instanță și defendorul Byk a luat atunci act de dănsa, că dar, desistarea lui Melinte având de obiect retragerea reclamațiunii fără nici o restricțiune după cum s'a exprimat înaintea judecătoriei, rezultă că procesul său i s'a stins cu desăvârșire și deci reclamațiunea de astă-zî cu privire la jumătatea din valoarea acestor scrisuri, cerute în baza dreptului său personal, urmează a i se respinge. (Tocilescu, curs de Procedură civilă Partea II, pagina 580);

Considerând că pentru cea-altă jumătate din valoarea scrisurilor în cesiune, reclamate de Melinte ca cesionar drepturilor lui C. Ghiulea, s'a susținut de către intimati Byk că ar avea o cauză ilicită obligațiunea lor de a-i da acele scrisuri lui Ghiulea;

Având în vedere că după cum s'a recunoscut de ambele părți în instanță, Const. Ghiulea a fost numit avocat revisor al Creditului urban din Iași, confirmat de consiliul de administrațiune al acestei instituțiuni prin procesul-verbal No. 25 din 29 Martie 1886, și că în această calitate dănsul s'a învoit cu Aron și Samuel Goldenthal de a stărui pentru preschimbarea unui împrumut de la Creditul urban din Bucuresci la cel din Iași, în schimbul unor scrisuri funciare de 3000 lei ce s'a promis de către aceștia lui Ghiulea, și că în urmă, devenind firma Byk cesionară drepturilor fraților Goldenthal, a convenit Byk de a-i plăti lui Ghiulea cei 3000 lei în scrisuri, ca drept onorar pentru stăruința ce a pus în realizarea împrumutului la menționata instituțiune;

Având în vedere că dacă în principiu libertatea convențiunilor și are sancțiunea prin mijloacele legale de execuțiune puse la îndemână contractanților, legiuitorul într'un înalt interes de ordine socială a ținut această libertate, ne acordând nici o eficacitate convențiunilor care au o cauză prohibită de legi sau când acele cauze sunt contrare ordinii publice și bunelor moravuri;

Având în vedere că din toată economia legislațiunii noastre rezultă un principiu constant de care au fost călăuziți legiuitorii noștri, prohibițiunea pe cât este posibil a funcționarilor publici sau celor însărcinați cu atribuțiuni speciale în instituțiunile de credit cu ocupațiuni private, care le-ar da ocaziunea de a se găsi într'un moment dat în apărarea a două interese contrare, adică a misiunii ce o exercită ca funcționar sau impiegat al serviciului de care depinde și al serviciului privat pe care îl mai poate lua în această calitate;

Având în vedere că dacă această incompatibilitate a fost decretată în scop ca nu cum-va acel ce s'a îmbrăcat cu însărcinări ce represintă servicii cu interese contrare să nu sacrifice vre-unul din ele, este în primul loc necesar, în interesul ordinii publice, să nu se facă speculațiuni în instituțiunile de credit care au nevoie de cea mai multă bună credință și corectitudine, și dar dacă avocatul revisor, care e un impiegat plătit al creditului urban și poate fi delegat de Director cu o parte din atribuțiunile sale, adică de a controla faptele relative la cererea solicitatorilor de împrumuturi, ar putea valabil să se învoiască cu aceștia de a-i plăti bani pentru stăruința ce ar pune în realizarea împrumuturilor, s'ar ajunge

la rezultatul că acești avocați să nu mai poată lucra independent și onorabil potrivit intereselor instituțiunilor ci numai după interesul celor ce le plătesc sumi însemnate pentru a ajunge cu ori-ce preț la realizări de împrumuturi și cea ce este mai mult, asemenea reprezentanți a unor interese opuse ar putea sacrifica în totul interesul instituțiunii în vederea profitelor ce ar trage de la particulari ca să accelereze operațiunii a căror condițiuni sunt de resortul lor spre a fi controlate;

Având în vedere că în asemenea circumstanțe, convențiunea ce a încheiat-o Ghiulea cu frații Goldenthal, și mai în urmă cu Byk, fiind viciată de la început ca având o cauză contrarie ordinii publice și fundată pe o cauză ilicită, urmează că și Melinte ce se bazează ca cesionar pe această convențiune să fie debarat din cerearea sa, care deci trebuie a fi respinsă;

Pentru toate aceste motive, redactate de D. Președinte D. G. Maxim,

Tribunalul respinge reclamațiunea d-lui Anastase Melinte contra firmei A. M. Byk, reprezentată prin Filipi și Sigmund Byk, ca neîntemeiată.

(ss) *D. G. Maxim, D. C. Kostache.*

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

Înaintea Curții de Casație din Franca se află actualmente pendinte un proces care ridică cesiunii de drept public și privat foarte importante, proces de mare sensație prin calitatea părților litigante.

Recrusul a fost făcut de „Sfinția sa Papa Leon al XIII și de Eminența sa cardinalul Mariano Rampolla del Tindaro, secretar de stat al Sfinției-sale Papa.“ Iată de ce este vorba: „Mai acum câțiva ani d-na marquisa du Plessis-Bellière, neavând copii și rude apropiate, făcu un testament prin care institui ca legatar universal al său pe Papa, și în cas când Papa nu ar putea lua acest legat, a instituit în mod subsidiar, pe cardinalul Rampolla. Prin testament marquisa specifica cum are să fie întrebuințat legatul. Casa sa din Paris, din piața Concordiei, și castelul din Moreuil, cu mobilele și obiectele de artă conținute în ele, să serve de locuință nunțiului papal din Franca, lăsându-i în același timp, și veniturile necesarii pentru întreținere. La moartea marquisei, testamentul a fost atacat de moștenitorii săi pe motiv că legatul este nul ca fiind făcut în folosul unui incapabil. Tribunalul din Montdidier respinse cererea moștenitorilor, declarând prin hotărîrea sa că Sfântul-Tron (Curtea papală, Papa), se bucură în Franca de personalitatea civilă întocmai ca și Statele și Suvărani străini recunoscuți de guvernul Frances, și prin urmare poate dobândi în Franca bunuri mobiliare și imobiliare, însă numai cu titlu gratuit și cu condițiune de a se conforma obligațiunii impusă stabilimentelor publice sau de utilitate publică franceze sau străine, adică de a obține autorisarea guvernului Frances; Tribunalul validând testamentul făcut în favoarea Papei și în subsidiar în favoarea cardinalului Rampolla, le a impus obligațiunea ca în timp de șase luni să justifice că au obținut autorisațiunea guvernului Frances.

Moștenitorii făcând apel, Curtea de Apel din Amiens, prin deciziunea sa din 21 Februarie 1893, a infirmat hotărîrea Tribunalului, pe motiv că legatul făcut Capului Bisericeii catolice trebuie considerat ca făcut nu unei persoane private, nici Capului unui Stat, unui Suvărani, unui stabiliment străin, cum îl consideraseră judecătorii de la prima instanță, ci făcut Bisericeii catolice, care, luată în universalitatea ei, nu constituie o persoană ci-

vilă, dupe legea francesă, și prin urmare dispozițiunile testamentare făcute în favoarea Papei și în subsidiar în favoarea cardinalului Rampolla, ca secretar de Stat al Papei, sunt nule.

Papa și cardinalul Rampolla au făcut recurs. Consilierul raportor al Curții de Casație, d. Cotelle, analizând mijloacele de casare, s'a silit să le combată. D. procuror general Manau, în concludsiunile sale, apărând decisiunea Curții de Apel, a mers mai departe ca consilierul raportor care recunoaște Papei calitatea de Cap al unui Stat, declarând că Papa nu constituie, ca celelalte guverne, o persoană morală putând moșteni în Francia. D. avocat Sabatier, din partea recurenților, a susținut recursul înaintea secțiunii reclamațiilor a Curții de Casație, care admitând reclamațiunea, a trimis recursul în judecata secțiunii civile.

INFORMAȚII

Conferința avocaților stagiați dupe lângă Curtea de Casație din Paris, în ședința sa de la 17 Martie 1894, presidată de președintele său, d-l avocat Sabatier, a discutat următoarea cestiune :

„Imobilele ce depind de domeniul privat al unei comune sunt susceptibile de a fi grevate de ipotecă fie convenționale, fie judiciare ?”

Afirmativa a fost susținută de d. avocat Baron, iar negativa de d. avocat Talamon.

D. avocat Viollet, care ocupa fotoliul Ministerului public, a conchis pentru negativă.

Conferința a adoptat afirmativa.

Monitorul Oficial, din 9 Martie curent, a publicat legea votată de curând de corpurile legiuitoare și prin care se reînființează la tribunalul județului Mehedinți, secțiunea ce fusese suprimată prin legea organizării judecătorești din 31 August 1890, ast-fel că de aci înainte tribunalul Mehedinți va fi compus din două secțiuni, cu personalul prevădut de legea de organizare judecătorească, cu singura excepțiune că la acel tribunal va fi numai un singur judecător de instrucțiune. Această lege se va pune în aplicare pe ziua de 1 Aprilie anul curent.

*

Tot pe ziua de 1 Aprilie se va suprima unul din posturile de judecător de instrucțiune după lângă tribunalul județului Dolj.

Joi a început, dinaintea Curții de Apel din București, secția I, procesul dintre prințul Gr. Sturza, cu frații săi, prințul D. Sturza și principesa Gorceiacof, procesul cunoscut sub numele de „procesul milionelor”.

Procesul a început să se pledeze în fond, și poate că pledoariile vor ținea mai multe zile, din cauză că de fie-care parte sunt înscrși a vorbi mai mulți avocați.

Se pare că jurații, recunoscuți până acum prin sentimentele lor de a practica, în materie de delict de presă, o mare indulgență, au început să se schimbe, cel puțin în cea ce privește calomniile prin presă. Ast-fel, Curtea cu Jurați din Vlașca, a condamnat în ziua de 5 Martie curent, pe un țiarist improvisat N. Pascal, pentru calomniile aduse prin țiarul *Adevărul* d-lui colonel Iarca, comandantul regimentului 5 de dorobanți, la una lună închisoare și 500 lei amendă.

Inculpatul a fost apărat de d-l avocat Petre Grădișteanu, iar partea civilă, d-l colonel Iarca, de d-nii avo-

cați V. Epurescu, C. Rădulescu și Pascal, din baroul giurgiuvean.

Curtea cu Jurați din Iași, a condamnat în actuala sesiune, pe Aizig Libermann, ciasornicar din Roman, acusat de falsificare de monede, la cinci ani închisoare.

BIBLIOGRAFIE

În numărul precedent am anunțat că d. C. Christescu, prim-grefier la Inalta Curte de Casație, a scos de sub presă partea întâia a lucrării sale : **Codul civil, adnotat cu jurisprudența Tribunalului Curților de apel și a Inaltei Curți de Casație**. În această importantă și folositoare lucrare, principala preocupățiune a d-lui Christescu, a fost ca să aranjeze, într'o ordine cât se poate mai sistematică, starea jurisprudenței române, dându-și cea mai mare osteneală ca această jurisprudență să fie cât se poate de completă. Sub fie-care articol în parte, autorul a clasat, în mod metodic și rațional, toate decisiunile jurisprudenței intervenite de la promulgarea codului și până astăzi. Clasificarea hotărârilor s'a făcut dupe soluțiunile date, iar nu dupe modul cum ele sunt motivate, semnalând în același timp, asupra fie-cărei soluțiuni, controversele ivite în jurisprudența noastră, indicând toate hotărârile contrarii în așa mod, ca cititorul să le poată găsi cu cea mai mare înlesnire și rapiditate, grupate într'unul și același loc și să-și facă la un moment dat o idee exactă și completă despre starea în care se găsește această jurisprudență. Când vre-un articol din cod conține un număr însemnat de adnotări, d. Christescu, pentru a facilita cercetările, a făcut o divisiune sumară pe materii sau o tabelă indicativă și alfabetică, cari trimit prin numerele lor, la fie-care din acele adnotațiuni. Hotărârile ce se găsesc în legătură cu mai multe cazuri, au fost repetate la fie-care articol în parte. Sub fie-ce articol, autorul semnalează toate deosebirile de text — acolo unde există — de acelea ale codicilor civile *frances și belgian*, cari au servit de origină legiuitorului român, arătând în același timp și articolele ce și-au origina în vechile noastre legislațiuni.

În privința vechilor noastre legiuri, d. Christescu a întocmit pentru legiurile **Caragea, Calimach**, și pentru **Regulamentele organice ale Munteniei și Moldovei**, un tabel de hotărârile pronunțate de instanțele noastre judecătorești asupra acestor legiuri, tabel care indică într'un mod clar și precis toate hotărârile date asupra fie-cărui articol în parte, cu numărul, data și locul unde aceste hotărârri sunt publicate. Acest tabel este atașat pe lângă partea a doua a Codicelui adnotat de d. Christescu, ce va apare cel mai târziu peste o lună și jumătate, de oare-ce din această a doua parte au și eșit de sub presă zece coale.

În această importantă și unică lucrare, d. Christescu a adnotat aproape 10,000 de hotărârri. A trebuit stăruința, activitatea, inteligența și experiența d-lui Christescu spre a duce la bun sfârșit o asemenea lucrare colosală. D. Christescu se semnalase deja atențiunii lumii juridice prin îngrijirea, arangiamentul rațional și sistematic ce a știut să dea Buletinului Curții de Casație, de la anul 1889 încoace, de când se publică sub direcția d-sale.

Suntem siguri că toți aceia cari se interesează de mersul justiției se vor grăbi a-și procura interesanta operă a d-lui Christescu.